

[Aksel Larsen.]

opsparing, men 3 års bunden opsparing? Jeg vil gerne have det oplyst, så vi ved, hvor vi er henne.

Ja, jeg har været så nogenlunde igennem det, jeg kunne sige, men alligevel, det er så omfattende et kompleks, og det er umuligt at holde en helt kort tale om det, så jeg vil gerne have, at det høje ting ved en sammenfatning bliver bekendt med vore hovedsynspunkter.

Sammenfattende kan jeg sige, at de 12 lovforslag samt de øvrige af regeringen påtænkte foranstaltninger er særdeles komplicerede og må studeres nærmere, før folkettingen kan forsvare at træffe beslutning; de fortjener højst navn af en halvhedsløsning og ikke af en helhedsløsning.

De økonomiske og statsfinansielle vanskeligheder, der er baggrunden for regeringens fremsættelse af dette lovkompleks, er ikke naturskabte. De er en følge af menneskerværk. De er en følge af det omsforlig, regeringen sluttede med de 2 partier i fjor. Om sætningsafgiften, og hvad dertil hører, trådte i kraft den 1. august 1962. Man kan vist ikke forlange bedre bevis på, at det var et dårligt forlig, end den omstændighed, at regeringen et halvt år senere — altså et halvt år efter at man for evige tider fremover rettede Danmarks økonomi op, reddede valutaen, sikrede beskæftigelsen og bragte orden i statsfinanserne — er nødt til at stræbe efter et nyt forlig eller i hvert fald få vedtaget et nyt kompleks af kriselove og skattelove. Hvis regeringen ikke i fjor sommer havde været så villig — jeg havde nær sagt vild — efter absolut at lave forlig sammen med venstre og de konservative, hvis regeringen havde lyttet til os og havde været villig til forhandling om vore forslag, så havde det set helt anderledes ud i dag.

Det var jo regeringen selv, der i fjor forpligtede sig til en udskrivningslov for 1963 med samlede skattelettelser på 675 mill. kr. Det var regeringen, som gik med til at lægge loft over indeværende finansårs statsudgifter på 8.540 mill. kr. Uanset hvor meget venstre og de konservative protesterede mod statsbudgettets vækst, er det da klart, at loftet i det finansår, der nu er afsluttet, kun kunne holdes på plads derved, at flest mulige ud-

gifter blev skudt ud til det kommende år. Det er som sagt udmærket, at de to ordførere kræver besparelser, men det ville virke stærkere, hvis de konkret ville foreslå, hvor der skal spares. Vi synes jo, man kunne begynde med militærudgifterne, som har passeret de 1.600 mill. kr. årlig og er godt på vej til at ruinere dette land.

Regeringen burde efter vor mening have frigjort sig for omsforligets aftaler om skattelettelser, men det kan eller vil den åbenbart ikke. Det er imidlertid det rene Ebberrød-bank at ville klare det ved samtidig at udskrive et tvangslån, som skal indbringe det samme beløb, nemlig 675 mill. kr., hvilket skal indgå i driften og altså bruges til at dække en del af statens udgifter med. Det er umuligt for os at se visdommen i noget sådant.

Halvhedsløsningens alfa og omega er som sagt forslaget om uforandret forlængelse af de kollektive overenskomster. Både principielt og praktisk er det forkert på denne måde og i denne situation at ville gøre folkettingen til voldgiftsdommer i en overenskomstsituation. Det kan få katastrofale følger for dansk fagbevægelse i tiden, der kommer. Det vil uanset de forlorne protester fra Arbejdsgiverforeningens hovedbestyrelse være forkasteligt at belønne Arbejdsgiverforeningen, som i forventning om en regeringsløsning hidtil har nægtet at inkludere sig i nogen som helst reelle forhandlinger med fagforbundene.

Det må samtidig understreges, hvad jeg allerede har sagt, at lovforslaget ikke, som folk tror, og som det fremstilles, giver arbejderne 68 mill. kr. til fordeling i år og derudover 139 mill. kr. til næste år. Forslaget giver altså kun godt 200 mill. kr. i lønforhøjelse til alle arbejdere under Arbejdsgiverforeningen fordelt over hele perioden på 2 år. Man forventer formentlig ikke, at vi skal stemme for det, men man kan også være forvissat om, at Danmarks arbejdere ikke har godkendt anbefalingen fra LOs forretningsudvalg, og hvis man er interesseret i ro på arbejdsmarkedet, og det er vi formentlig alle, så skal man lade være med at forsøge på...

Formanden: Der må være ro i salen under forhandlingen.